

Boekverslag Nederlands Het hemelse gerecht door Renate Dorrestein

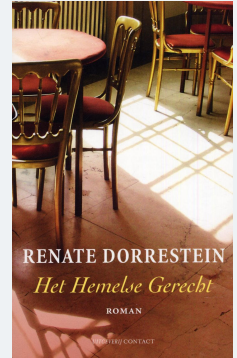
Boekverslag door een scholier

2348 woorden

8 jaar geleden

★ 8,5

13 keer beoordeeld

Auteur	Renate Dorrestein
Genre	Psychologische roman
Eerste uitgave	1990
Vak	Nederlands

Zakelijke gegevens:

A. Schrijver: Renate Dorrestein

B. Titel: Het Hemelse Gerecht

Uitgever: Uitgeverij Contact

Plaats en jaar van uitgave en druk: Amsterdam, 1991, 1ste

Aantal bladzijdes: 186

Aantal Hoofdstukken: 3

Jaar van eerste uitgaven: 1991

C. Genre: horrorroman.

Samenvatting 'het Hemelse gerecht':

Het boek gaat over de twee zussen Ange en Irthe. Ze runnen al zo'n 15 jaar het goedlopende restaurant 'het hemelse gerecht'. Ange is de kok. Irthe zorgt voor de boekhouding en administratie. Daarnaast is ze ook een soort hulp bij het koken en zorgt en bedient de gasten. Sinds enkele jaren hebben ze hulp van Gilles. Gilles is de man van Ange en de minnaar van beide.

Door blijvende regenval wordt het restaurant bedreigd door het steeds stijgende water uit de rivier. Gilles is de enige die zich hier echt zorgen over maakt de zussen zijn te druk bezig met het werk in het restaurant. Alles ging gewoon goed en de gasten bleven maar komen. De volgende dag staat het water al tot in de tuin. Irthe's museum, een oude schuur waar ze hun kookgeschiedenis vastlegt door oude verpakkingen te bewaren en te voorzien van een datum, is overstroomt.

Als de regenval eindelijk afgelopen is vertelt Gilles dat hij hen gaat verlaten omdat hij niets mee voor hen voelt. Maar dit laten de zussen niet zomaar gebeuren ze sluiten hem op de zolder, zodat hij daar op andere gedachten gebracht kan worden. In het dorp denkt men dat Gilles op vakantie is.

Na deze zware regenval wordt het dorp getroffen door een hittegolf. Nu Gilles opgesloten zit op zolder, lijkt het wel alsof alles anders is. De parkieten gaan dood en Ange verdenkt Irthe ervan dat ze stiekem 's nachts naar zolder, naar Gilles gaat.

Als de postbode de post afgeeft blijkt het dat 'het hemelse gerecht een Michelin-ster heeft gekregen. 's Middags

staat er opeens een meisje voor de deur. Het blijkt een dochtertje van Gilles uit een eerder huwelijk te zijn: Dixie. Dixies moeder heeft haar voor de deur afgezet en is zelf met vakantie gegaan. Ange heeft geen zin om voor haar te zorgen, maar Irthe neemt haar in huis en zorgt voor haar. Irthe en Ange beginnen zich steeds meer aan elkaar te ergeren. Ze denken allebei dat ze niet gewaardeerd worden door elkaar.

Als slager Van de Wetering hun bestelling vlees komt brengen vertelt hij hen dat de baby van de timmerman de afgelopen nacht is gestorven. Maar in plaats van medeleven te tonen, wordt Ange kwaad omdat het vlees dat de slager brengt, bedorven is. Ze hebben een korte maar hevige woordenwisseling waarbij het vlees door de keuken vliegt, maar dan blaast de slager de aftocht.

Als 's avonds Henri, de dokter van het dorp die iedere woensdag avond komt eten, langskomt, vertelt hij dat er in het dorp een grote griep epidemie is uitgebroken.

Ondertussen wordt het de zussen verweten wat er gebeurd is met de baby. En Ange snijdt zich lelijk in haar hand waardoor ze die tijdelijk niet kan gebruiken. Ze is nu afhankelijk van Irthe. Op het zelfde moment pleegt de slager zelfmoord door zich te verdrinken in de rivier.

Dixie voelt zich beneden in de kelder, die zo lang als logeerkamer is ingericht, erg alleen en verdrietig. Met haar knuffelaap gaat ze naar de zolder. Op zolder is het stikdonker en het stinkt afschuwelijk. Dixie hoort iets en ze rent snel weer naar beneden maar laat in haar schrik haar aap vallen.

De volgende morgen lijkt het alsof Dixie ook ziek wordt en dus neemt Ange haar mee naar Henri. Maar volgens Henri is Dixie kernegezond.

Op de terug weg begint het hard te stormen en schuilen Ange en Dixie in een schuurtje langs de rivier.

Op het zelfde moment slaat de bliksem in het museum van Irthe dat daarna in rook opgaat.

Als Ange en Dixie het schuurtje willen verlaten blijkt, dat de deur klem zit en niet meer open wilt. Dixie past net door de luchtrooster en gaat Irthe halen om Ange te bevrijden. Als Irthe op weg is Ange te bevrijden gaat Dixie terug naar zolder om haar aap op te halen. Als ze een deur ziet op de zolder besluit ze te kijken of dat Gilles kamer is als ze de sloten open gemaakt heeft ziet ze daar een dode man in de poep liggen en rent ze zo snel mogelijk weg. Ze kruipt weg in de keuken. Als de eerste gasten van die avond verschijnen, horen ze Dixie schreeuwen. Dixie vertelt Henri wat ze gezien heeft en hij besluit ook te gaan kijken. Ange weet niet wat ze moet doen en sluit Henri ook op. Irthe is intussen in het dorpscafé, waar de mensen uit het dorp op wraak uit zijn om de ellende die hen is aangedaan. Irthe ziet via het wc-raampje te ontsnappen en rent naar de rivier, waar ze Ange en Dixie met de boot ziet aankomen. Zonder er bij na te denken springt ze in het water en zwemt naar hen toe. Vanuit de boot zien ze hoe de dorpsbewoners met fakkels 'Het Hemelse Gerecht' in de brand steken.

Verhaaltechniek:

Ruimte:

Het verhaal speelt zich vooral af in het restaurant 'het Hemelse Gerecht'. En dan vooral in de keuken. Dit licht net buiten een dorpje dat zich bevindt op een eiland. Het verhaal begint in het voorjaar, er is dan al een lange periode met aanhoudende regen bezig. Als deze eindelijk tot zijn einde komt, volgt er een hittegolf van een zo'n 30 dagen. Daar eindigt het verhaal ook in. Er zijn in het verhaal denk ik zo'n 40 à 50 dagen gestreken. De plaats en tijd zijn voor het verhaal niet heel belangrijk, de weersomstandigheden daarentegen wel. Vooral omdat bij een onweersbui de schuur van Irthe afbrandt en dat Gilles het nog erger heeft op de zolder, omdat het zo heet is.

-Verhaalfiguren:

De belangrijkste personages zijn:

- Ange: Ange is 38 en de oudere zus van Irthe. In het restaurant is zij de kokkin. Ze is getrouwd met Gilles. Ze is klein

en breed en zegt altijd waar het op staat. Hierdoor mogen de mensen haar niet echt.

- Irthe: Irthe is 36 jaar oud en het jongere zusje van Irthe. In het restaurant is ze een hulp bij het koken, bedient de gasten en zorgt voor de administratie. Ze is de minnares van Gilles. Ze heel sociaal en wordt gezien als de leukere zuster.

- Gilles: Gilles is de man van Ange en minnaar van Irthe. Hij is vijf jaar werkzaam in het restaurant. Hij is nogal traag, maar wel heel zorgzaam. Hij is hulp bij het koken. Hij is zelf geboren in het dorp en is daar ook erg geliefd. Hij heeft een dochter: Dixie.

Vertelwijze:

Het verhaal is een auctoriaal verhaal: het wordt verteld vanuit de alwetende verteller. Per stukje tekst vertelt hij ook wat de zussen denken over de gebeurtenissen of van elkaar. Ieder stukje tekst hoort bij een van de zussen.

Motieven:

Het belangrijkste motief en steeds terugkomende element zijn het voedsel. In het boek wordt dit ook vaak uitgebreid beschreven, hoe het voedsel wordt gekocht, bereid en geserveerd. Ook wordt er vaak genoemd dat de mens alleen maar gemaakt is om te eten.

Ook een belangrijk motief is het weer. Zo brandt Irthe's museum af door een onweersbui en word in de hitte de epidemie ook erger waar door veel mensen ziek werden.

Thema:

Het thema is trouw en ontrouw. Doordat Gilles de zussen wil verlaten worden de situaties steeds moeilijker en worden de zussen steeds minder trouw aan elkaar, terwijl ze dit hun hele leven wel zijn geweest.

Titelverklaring:

De titel 'Het Hemelse Gerecht' slaat op het gelijknamige restaurant van Ange en Irthe.

Schrijfstijl:

De schrijfstijl was niet moeilijk er werden makkelijke woorden gebruikt en er waren niet al te lange zinnen. Wel werden er vaak veel recepten genoemd en dan in detail uitgelegd.

Plaats in de literatuurgeschiedenis:

'Het Hemelse Gerecht' werd het eerst gepubliceerd in 1991.

Renate Dorrestein werd op 25 januari 1954 in Amsterdam geboren als tweede dochter in een rooms-katholiek gezin. Haar vader was advocaat en haar moeder was voor het huwelijk onderwijzeres. Na het gymnasium afgerond te hebben besloot ze niet te gaan studeren maar te gaan werken. Toen kwam ze in de journalistiek terecht. Ze heeft onder meer voor Panorama, Het Parool, Viva, De tijd en Opzij geschreven. Zij was één van de oprichters van de Anna Bijnstichting, die sinds 1986 iedere twee jaar een prijs uitlooft voor 'de vrouwelijke stem in de letteren'. In 1993 kreeg zij voor haar schrijfwerk in het algemeen de Annie Romein-prijs toegekend. Vier jaar later had zij de eer om met Want dit is mijn lichaam 'boekenweekgeschenk' te zijn. Het werd geschreven nog voor mijn geboorte en volgens mij lijkt die tijd sterk op de tijd waarin we nu leven. Dit werk is wel typerend voor Renate Dorrestein, omdat ze bekend staat om haar feministische schrijven. Dit boek is ook feministisch geschreven. Een kenmerk in haar schrijven is het in de war brengen van de lezer door vage of onmogelijke dingen te beschrijven. Ook dit is het geval. Ik kan het niet vergelijken ik heb geen ander boek gelezen van Renate Dorrestein. Het verhaal speelt zich af in de zelfde tijd als het boek is geschreven het is daardoor wel typerend voor die tijd.

Beoordeling:

De verhaalelementen hebben op mij niet echt een positieve werking. Het verhaal element voedsel vooral niet. Ik vind eten heel erg lekker, maar om er over te lezen vind ik niks. Dit interesseert mij dus niet. Het verhaal element weersomstandigheden vond ik wel vrij spannend, ik wou in het verhaal wel weten of het restaurant zou overstromen.

Verder vind ik dit niet heel erg boeiend. Het verhaalelement voedsel heeft op mij dus vooral een negatieve werking. De passage waarin ze Gilles opsluiten, omdat hij hen gaat verlaten spreekt mij het meeste aan. Dit komt omdat ik dit onbegrijpelijk vind. Hoe kun je zomaar iemand opsluiten en hem op de zolder laten creperen. En ik was erg benieuwd of hij het zou overleven of niet.

Ik kan dit boek niet echt vergelijken met een ander boek dat ik gelezen heb of een film die ik heb gezien, want ik heb nog nooit over dit onderwerp gelezen.

Het thema trouw en ontrouw vind ik niet echt een interessant thema. Het vreemde is dat de zussen steeds minder trouw zijn aan elkaar, omdat ze toch al zoveel samen hebben meegemaakt.

Het taalgebruik vond ik fijn. Het was makkelijk om te lezen en er zaten maar weinig moeilijke woorden in. Ik vond het wel minder dat die gerechten zo gedetailleerd werden uitgelegd. Van de meeste ingrediënten had ik nog nooit gehoord en ik wist niet was sommige termen inhielden.

Ik vond het boek niet zo leuk. In het begin vond ik het een beetje langdradig want in de eerste 60 bladzijden van het boek wordt vooral de nadruk gelegd op het koken in het restaurant en het slechte weer. Dit vond ik minder interessant om te lezen. Toen ik eenmaal over die eerste 60 bladzijden heen was werd het wat leuker om te lezen, want ik wou toch wel weten hoe het met Gilles af zou lopen. Ik vond het ook wel jammer dat Renate Dorrestein niets vertelde over hoe Gilles het op die zolder door maakte. Ik vond ook verschillende gebeurtenissen erg onduidelijk, zoals het einde. Ik wou graag weten hoe het nou afgelopen was met de zussen, maar dit is niet uitgelegd.

Ik zou het niet snel iemand aanraden, omdat het mij niet zo goed beviel. Als ik het wel iemand zou aanraden, zou ik het een vrouw aanraden. Ik vond het verhaal toch wel meer naar een vrouw geschreven.

Vergelijking van mijn mening met die van de Recensenten:

De eerste recensie heet "vrouwen zijn ook mensen" door Jessica Durlacher gepubliceerd op 22 februari 1991 in de volkskrant.

De recensent zegt dat zij niet helemaal begrijpt wat er allemaal verteld wordt in het boek hier ben ik heb mee eens ik vond het allemaal erg moeilijk te begrijpen wat er allemaal verteld werd doordat er erg veel verteld werd en ik vond het ook erg onduidelijk je weet bijvoorbeeld ook niet wat er met Gilles gebeurd. Eigenlijk lijkt het boek nog het meest op een soort feministische zelfspot. Hier ben ik het ook mee eens want Ange en Irthe zeggen wel dat ze alles zelf kunnen maar ze kunnen tegelijkertijd niet zonder Gilles en sluiten hem op de zolder. Het is een tamelijk spannend horror verhaal. Hier ben ik het niet helemaal mee eens ik vond het geen spannend boek wel wou ik weten hoe het met Gilles af zou lopen maar ik vond het geen echt spannend boek.

De tweede recensie heet "Twee kokkinnen en een koksmaat: jongensboek van Renate Dorrestein" door Rob Schouten. Gepubliceerd op 8 februari 1991 in het NRC Handelsblad.

Dorrestein houd ervan lezers een beetje in het ongewisse te laten. Hier ben ik het mee eens want je moet bij het verhaal veel zelf verzinnen. Zo is het ook niet duidelijk of zij hun vader vroeger hebben vermoord of niet. Ook lees je niet hoe het Gilles afgaat op de zolder.

Bij alle glimlachen die de lezer ontlokt worden, hamert Dorrestein er zo nu en dan ook waarachtige gevoelens in. Ten eerste ben ik het er mee eens dat het boek niet om te lachen is. Ook ben ik het er mee eens dat er veel gevoelens en gedachten van de zusters worden beschreven.

Ook vind de recensent dat er ook naast deze verschrikkelijke gebeurtenissen ook wel komische waarheden zitten. Hier ben ik het niet mee eens ik vond het boek totaal niet om te lachen en ik heb ook geen komische waarheden weten te ontdekken.